

En tafflig sorti

Genom sensommarsvala gardiner smyger en vindpust. Nånstans inifrån hastar en påkallan. Kvinnan i sommarhuset vill göra mannen uppmärksam på att vittja mjärden och göra mer ved till saunan.

- Yes, har vittjat. Bara nåra tusenbröder. Å veden är på ingående. Synd bara att vi inte fick till att röka.

Efter att saunaveden fyllts på och småfirrarna rensats, saltats och förberetts för halstring glider Ulla ner i sin favoritfåtölj medan Bernhard skissar på en trappstol.

- Du nämnde en gång nåt om att Herman Kahl flydde ett tänkt giftemål för att han inte behärskade det sociala spelet. Men jag förstod aldrig innebörden.

- Men du Ulla, det var ju så längesen, tyckte Bernhard.

- Inte desto mindre sant. Fortsätt spinn på den trån får jag höra, insisterade hon.

- Okej då. Jo Herman tyckte mycket om Louise, men kunde inte med lirkandet, inställandet och alla möten som skulle avhandlas. Detta är för många ett lustfyllt och äventyrligt inslag men för honom var det enbart en långdragen och seg process.

- Men hur vet du allt detta? klurade Ulla.

- Hans egna ord. Sa det i förtroende. Men nu lär han väl inte ta illa upp när inte längre minnet står honom bi.

- Nämnde han aldrig det för Louise.

- Nä, inte ville han tynga henne med sånt som ansågs självklart att bemästra. Förväntningar, egna och andras, och hela färgspektrat med känslor å sociala umbäranden blev för tröttande. Så han flydde fältet.

- Men hur tog Louise det?

- Herman gjorde en tafflig sorti, blev hennes kommentar.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren BenGust med Poeter.se id #90554 innehar upphovsrätten